

zdravega in krepkega telesa precej pešati. Vendar ni nobeden pričakoval, da bo konec nastopil tako brzo. Ni ga pa našel nepripravljenega. V petek 26. novembra je iz rok svojega spovednika prejel zakrament sv. poslednjega olja. Spovedal se je

tudi v petek 3. decembra ter je tudi na dan svoje smrti prejel sv. obhajilo. Umrl je v rokah svojega koadjutorja in naslednika nadškofa dr. Stepinea 7. decembra ob tričetrt na štiri popoldne.

Bog mu naj bo bogato plačilo!

Katoličani v Nemčiji vodijo prav težak boj s protikrščansko propagando. Boj je po razdelitvi in opremljenosti sil povsem neenak: na eni strani katoličani brez vsakega ne samo naravnega, ma več tudi obrambnega orožja, na drugi protikrščanska propaganda, opremljena z vsemi duhovnimi in gmotnimi silami narodno-socialistične države. Na eni strani mal človek brez vsakega orožja, na drugi strani pa orjak, oborožen z vsemi najučinkovitejšimi sredstvi: to je slika boja, ki se sedaj vrši v Nemčiji. Nemški katoličani se morejo sklicevati na konkordat, ki štiti njihove pravice. Nemška vlada pa je konkordat, ki ga je sklenila z rimskim papežem, potepala v blato. Narodni socializem je potepal mirovne pogodbe s pretvezo, da jih ni on sklenil, ne podpisal. Konkordat pa je on sam sklenil in vendar ne priznava njegovih določb. Taka je morala narodnega socializma. Položaj katoličanov v Nemčiji najbolj osvetljuje pastirsko pismo nemških škofov, ki je bilo v katoliških cerkvah prebrano drugo adventno

nedeljo, 5. decembra. V njem škofje to-le poudarjajo: »Proti-krščanska propaganda, ki jo država s svojim denarjem podpira, se vedno bolj širi. Vsak katoličan, ki svojo vero javno prizna, je v svojem poklicnem in tudi v zasebnem življenju brez vsake pravne zaščite. Vsaka se tako upravičena obramba je izključena, ker bi jo državne oblasti takoj preprečile. Cerkveni tisk državne oblasti plenijo, čeprav se s političnimi vprašanji ne peča. Določbe, zapisane v konkordatu, se teptajo, zlasti na polju šolstva. Državni minister za vere Kerrl je v javnem govoru izjavil, da dobivajo katoliške cerkve denarno podporo od države. To pa ni res. Katoliška cerkev v Nemčiji že tri leta od države ni prejela nobenega pfeniga. Tudi številke, ki jih je navedeni minister objavil o nenravnostnih procesih proti katoliškim duhovnikom, niso resnične. Veliko število obtožencev je bilo oproščenih.« Svoje pastirsko pismo škofje tako zaključujejo: »Tako ne gre več dalje! V interesu cerkve in resnice bomo mi katoliški škofje govorili. Govorili bomo, kadar in kako bomo smatrali za potrebno. Nič nas ne bo odvracalo od naše dolžnosti, ne nasilja in ne grožnje. Kajti tudi mi katoličani smo dobri Nemci in ljubimo svojo domovino.«

Iz nasprotnih taborov.

Sebe je fotografiral. »Kmeti list« dne 8. decembra je segel v globino svojega srca ter iz nje privlekel to-le samopodobo: »V naše hiše prihajajo vsi mogoči klateži in potepuhi, ki so kakor tolovaji v skromni obleki potrpežljivega papirja. Vemo, da nam ne žele dobro, pa jim vendar gostoljubno odpiramo vrata in jih poslušamo. Ali se z vedamo, da je pod njih sladkim jezikom vedno pripravljena kapljica strupa, ki nam lahko zamegli pogled in zatemni misli?« In kako je treba take liste vrednotiti? Neolikani liberalni kmetijec v svoji prekipevajoči srčni kulturi — katere naj nas Bog varuje, da nam ne okuži mladine — daje nasvet, da je treba »takemu papirju na znanem prostoru odkazati sicer malo častno, a zaslužno in po zaslugah odmerjeno bivališče«. Olikanemu človeku se sicer ustavlja ponatis teh ordinarnih besed. Vendar pa je potreben, da se spozna liberalna in nпредnjška kultura tistih, »ki z blatenjem drugih hočejo zakriti le smrad lastnega gnoja« (»Kmeti list« z dne 8. decembra).

»Domovina« opravičuje svoje JNSarstvo. Kdor se opravičuje, izdaja s tem krivdo. JNSarstvo je pred narodom velika politična krivda. V nekako opravičilo te krivde ponatiskuje »Domovina« članek narodnega poslanca Cvetiča, ki ima namen javnost prepričati o tem, kako je JNS ne samo upravičena, marveč potrebna. G. Cvetič in po njem »Domovina« predstavljata JNS kot »orodje jugoslovenske nacionalne politike«, kot »nacionalno zvezo

dobronamernih jugoslovenskih rodoljubov«, kot »stranko, ki ni ustanovljena za vlado, marveč za demokratično obrambo«. Delovanje JNS pa jo predstavlja v čisto drugi luči. JNS je res orodje politike, toda takšno orodje, ki ne služi pravi nacionalni politiki, marveč sebičnosti voditeljev in nedobronamernih jugoslovenskih rodoljubov. Za vlado res ni sposobna, kar je

V ZASTARELIH SLUCAJH ZAPEKE, SPREMLJANIH PO HEMOROIDIH IN OTEKLINAH je naravna

FRANZ-JOSEFOVA

grenčica, užita tudi v malih količinah, pravi blagoslov.

FRANZ-JOSEFOVA

voda — to učinkuje in zanesljivo odpira, a tudi po daljši uporabi nikdar ne odreče.

Ogl. reg. S. br.30.474-35.

najbolje dokazala, ko je bila na vladi. Toda po vladi hrepeni, kakor počena zemlja ob suši hrepeni po dežju. In ker se ta želja, ki je prva in vodilna želja, noče uresničiti, je vsa nesrečna in neutolažljiva. JNSarski demokratizem pa je v dejanstvu istoveten z najgršim nasilništvom, ki ga je uganjala JNSarska diktatura. Ako se trudi »Domovina«, da bi oprala JNS pred našim ljudstvom, se trudi zaman. Zamorca ni mogoče oprati, da bi postal bel.

Albanija je slavila pred kratkim 25 letnico samostojnosti. Na sliki vidimo albanskega kralja Zogu pred svojim gradom v Tirani med veliko vojaško parado.

V živalskem vrtu v Čikagi v Ameriki krmijo nasilnim potom orjaško kučo, ki se brani hrano